

og Mangler, der flæbe derved, og mente, at naar man ikke havde en mere sikker Dom og Overbevisning om Universitetets og dets Medlemmers Betydning, skulde man være meget forsigtig med at gaa ind paa dette Forslag, saameget mere, som det andet Thing slet ikke havde vist nogen Smødefommen. Det forekommer mig dog virkelig, at der er noget høist Betsynderligt deri, naar man kommer til at se, hvad det er, hvorom det i Virkeligheden dreier sig, nemlig dette Beløb af 400 Rb. til Husleiegodtgjørelse for den ælste Fjerdedel af Professorerne. Hvis det virkelig er saa, at der er enkelte Mangler tilstede, at der er taget Mænd til Professorer, der ikke burde være det, ligesom noget Egnende kan finde Sted i andre Klasser, synes dette mig dog at staa i en saa fjern Forbindelse med Spørgsmaalet om at tildele en enkelt Del af dem eller rettere sagt at lade dem beholde en Husleiegodtgjørelse, at dette virkelig forekommer mig ikke ret at have Noget at sige. Og med Hensyn til det andet Thing maa jeg virkelig ønske at faa at vide, hvad det ærede Medlem egentlig mente med, at dette ikke skulde have vist Smødefommen, om det muligen skulde have været hans Tanke, at disse Professorer kun skulde have 200 Rb. i Godtgjørelse. Skulde dette være den Smødefommen, han havde ventet? Ja, det fremførte den ærede Rigsdagsmand jo ikke, og jeg tilstaa, at, skjøndt vi her have en betydelig Tendens til Division og Subtraktion, vilde det dog netop paa dette Omraade synes mig at være næsten for galt. Efter hvad jeg kunde faa ud af den ærede Rigsdagsmands Foredrag, mente han nok ogsaa noget helt Andet, nemlig, at, dersom virkelig Godtgjørelsen kom de Professorer tilgode, som vare betydelige i Videnskaben, saa var det en anden Sag. Var det da hans Mening, at Landsthinget skulde have bestemt det saaledes, at det overdroges Ministeren eller Andre at udfinde, hvem der var betydelige Rigsdagsmænd (Munterhed) — om Forladelse, jeg mente naturligvis Professorer — jeg tilstaa tvært, at det maasse vilde være nok saa let at udfinde, hvem der var betydelige Rigsdagsmænd som det Andet, men maasse det ærede Medlem mindre let vilde indrømme

Ministeren en saadan Myndighed med Hensyn til Rigsdagsmænd end med Hensyn til Professorer. Men denne Opgave, at undersøge, hvem der var betydelige Videnskabsmænd blandt Professorerne, for derefter at laurbærkrone disse med en Husleiegodtgjørelse, tilstaa jeg vilde være saa betydelig, at ikke nogen Minister kunde gaa ind derpaa. Det er virkelig at tage Sagen for svært. Hvad det dreier sig om her, som ved saa mange andre Leiligheder, er, om man dog ikke maatte kunne sige, at selve Universitetet indtager en saadan Plads iblandt vore Institutioner, at det kan være godt og passende, at den ælste Fjerdedel af Professorerne opnaaede en saadan Godtgjørelse, selv om der kan findes En eller Anden iblandt dem, som enten ikke har været noget betydeligt Lys i Videnskaben eller er bleven mattere i Aarenes Løb, som det jo ogsaa kan hænde med andre Embedsmænd, der naa en højere Løn paa Grund af deres Anciennitet. Jeg for mit Bedkommende maa fastholde, hvad jeg har udtalt, og hvad ogsaa Landsthinget har holdt paa med stor Styrke, at det vilde være betegnende for den hele Opfattelse af Institutionens Betydning, hvis man skulde finde det nødvendigt, at negte Universitetets Professorer en saadan Godtgjørelse, uagtet man ikke finder Betænkethed ved at lade f. Ex. Underdommere — der kan jo ogsaa nævnes Andre — naa op til et saadant Beløb som det, man derved vilde komme til at indrømme Universitetets ælste Professorer. Derimod er det mig umuligt at tillægge Spørgsmaalet den store Betydning, som den ærede Rigsdagsmand vil lægge deri. Det har snarere for mig en vis komisk Karakter, naar man vil bringe Spørgsmaalet saa høit tilveirs, og jeg har aldrig tænkt mig det saaledes, at der om denne Gjenstand skulde ske Opfordring til Folkethinget om nu dog at staa fast og ikke lade sig rolle fra den engang indtagne Position. Heri vil det ærede Medlem i alt Fald ikke faa den ærede Ordfører med, thi Ordføreren har allerede været svag nok til at lade sig rolle derfra ved at erkjende, hvad jeg vil prise ham for, at dette er af den Slags Spørgsmaal, hvor man kan overbevises, eller med Hensyn til hvilke man dog kan finde